

Rddf-plaatsing

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 5 augustus 2015, ingekomen bij de commissie op 6 augustus 2015, is appellante in beroep gekomen tegen de beslissing van verweerster van 30 juni 2015, waarbij haar functie met ingang van 1 augustus 2015 in het risicodragend deel van de formatie (RDDF) is geplaatst. Bij het beroepschrift zijn gevoegd een kopie van het bestreden besluit, een notitie met daarin de onderbouwing door verweerster van de voor plaatsing in het RDDF gehanteerde selectiecriteria en de meest recente akte van benoeming.

Verweerster heeft op 17 augustus 2015 een verweerschrift ingediend met een aantal producties waaronder het formatieplan 2015-2016, het meerjaren bestuursformatieplan 2013-2017 en een notitie ontslagbeleid per 1 augustus 2015.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden ter zitting van de commissie te Utrecht op 23 september 2015. Verschenen zijn appellante, bijgestaan door haar gemachtigde en voor verweerster de heer, algemeen directeur, bijgestaan door de gemachtigde van verweerster.

(De gemachtigden van) partijen hebben ter zitting hun standpunten mondeling toegelicht, verweersters gemachtigde onder overlegging van pleitaantekeningen.

2. De feiten

Appellante is in dienst van verweerster als leraar voor onbepaalde tijd met ingang van 1 augustus 1999, laatstelijk blijkens de akte van benoeming van 2 augustus 2005 voor onbepaalde tijd met een werktijdfactor van 0,6220.

Verweerster hanteert ontslagbeleid zoals bedoeld in artikel 10.4 CAO PO.

Verweerster heeft in april 2015 instemming verkregen van de PGMR met het bestuursformatieplan 2015-2016.

3. Het beroep

Appellante heeft aangevoerd dat zij ten onrechte in het RDDF is geplaatst omdat een aantal medewerkers met een aanstelling voor bepaalde tijd per 1 augustus 2015 een vaste aanstelling heeft gekregen. Het aanbieden van die vaste aanstellingen staat naar het oordeel van appellante op gespannen voet met de beleidsregels van het UWV.

Verweerster miskent daarmee dat een dienstverband voor bepaalde tijd ook voor bepaalde tijd kan worden verlengd en dat het aanbieden van een vaste aanstelling niet verplicht is. Appellante is voorts van oordeel dat door verweerster ten onrechte het afspiegelingsbeginsel is gehanteerd.

4. Het verweer

Appellante heeft niet serieus betwist dat op basis van de prognoses en uitgaande van ongewijzigd beleid per 1 augustus 2016 vijf arbeidsplaatsen zullen moeten verdwijnen.

Op basis van de huidige cao kan ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder worden verleend dan nadat de functie en de daarin benoemde werknemer gedurende een heel schooljaar in het RDDF is geplaatst.

Per 1 juli 2015 is er sprake van een ingrijpende wetswijziging. Verweerster zal na 1 juli 2015 op grond van artikel 7:671a lid 1 BW toestemming moeten vragen aan het UWV

voordat ontslag kan worden gegeven. Die toestemming wordt slechts verleend als is voldaan aan de voorwaarden, opgenomen in de Beleidsregels UWV.

Op grond van de gewijzigde wet is de wijze waarop personeel in het RDDF moet worden geplaatst niet meer van toepassing. De beleidsregels van UWV bepalen juist dat bij ontslag wegens bedrijfseconomische redenen moet worden afgespiegeld.

Omdat de CAO PO bepaalt dat een werknemer alvorens ontslag kan worden aangezegd eerst een jaar in het RDDF moet worden geplaatst heeft SKOLO de RDDF-plaatsing conform het afspiegelingsbeleid uitgevoerd.

Op grond van artikel 3.1 lid 1 en 2 CAO PO juncto artikel 3.3 CAO PO dient de werkgever een werknemer met een dienstverband voor bepaalde tijd met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd na 12 maanden een dienstverband voor onbepaalde tijd aan te bieden. Benoemingen van de vijf medewerkers voor onbepaalde tijd per 1 augustus 2015 waren dan ook terecht. De betreffende leerkrachten waren al langer op basis van reguliere arbeidsuren bij aan het werk geweest en dienden bij voorrang benoemd te worden in eventuele nieuwe reguliere formatie per 1 augustus 2015. Aangezien na regulier natuurlijk verloop van personeelsleden per 1 augustus 2015 het aantal vacatures de omvang had van 5,8069 fte diende verweerster de voorrangsbenoeming uit te voeren. Dat staat niet op gespannen voet met de beleidsregels van het UWV. Voor de verlening immers van een ontslagvergunning gaat UWV uit van de peildatum en dat is de datum waarop een eventuele ontslagaanvraag wordt ingediend. Zover is het thans nog niet. Uitgaande van de peildatum wordt beoordeeld of er binnen 26 weken na de aanvraag werknemers zullen vertrekken. Die situatie is thans bij de RDDF-plaatsing niet aan de orde. Van enige boventaligheid per 1 augustus 2015 was en is geen sprake.

5. De beoordeling

De commissie stelt voorop dat het de bevoegdheid van verweerster is om te beslissen of er bezuinigd dient te worden en welke gevolgen dat dient te hebben voor de personeelsformatie. Het is aan de personeelsgeleding van de GMR om deze beslissing neergelegd in een meerjarenformatieplan en een bestuursformatieplan te beoordelen en daaraan al dan niet vereiste instemming te verlenen. De door verweerster met instemming van de PGMR hierbij gemaakte beleidskeuzes dienen in beginsel te worden gerespecteerd.

Allereerst dient de commissie te beoordelen of verweerster ten onrechte per 1 augustus 2015 een vijftal werknemers een vaste aanstelling heeft aangeboden. Van enige RDDF-plaatsing kan immers gezien de prognoses verweerster geen sprake zijn, indien verweerster in redelijkheid niet had mogen overgaan tot het aanstellen in vaste dienst van deze vijf werknemers.

Naar het oordeel van de commissie heeft verweerster in redelijkheid tot die aanstelling in vaste dienst kunnen komen, omdat het werknemers betreft die eerder werkzaamheden voor verweerster hebben verricht en die een vaste aanstelling in het vooruitzicht is gesteld. In redelijkheid heeft verweerster kunnen oordelen dat geen sprake was van zodanig bijzondere omstandigheden dat deze haar verplichtten de overeenkomsten slechts tijdelijk te verlengen.

De commissie dient vervolgens te beoordelen of het bestuursformatieplan op grond van de geldende regels van de CAO PO op juiste wijze tot stand is gekomen en of de afvloeiingsvolgorde correct is vastgesteld.

Tot 1 juli 2015 gold artikel 10.4 CAO PO tussen partijen onverkort. Met ingang van 1 juli 2015 zijn echter de bepalingen van artikel 10.4 lid 3 en de dienovereenkomstige bepaling van artikel 14 van bijlage III bij de CAO PO als strijdig met artikel 6:671a van het BW, jo artikel 11 van de Ontslagregeling **(Regeling van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 23 april 2015, 2015-0000102290, tot vaststelling van regels met betrekking tot ontslag en de transitievergoeding, Stc 11 mei 2015, nr. 12685)** nietig.

Ten tijde van de beslissing tot plaatsing van (onder andere) appellante in het RDDF was er nog geen vooruitzicht op een nieuwe cao 2015-2016, laat staan op opname daarin van een rechtsgeldige afwijking van artikel 6:671a BW. Het vorenstaande betekent naar het oordeel van de commissie dat verweerster er vanuit diende te gaan dat eventuele ontslagen op bedrijfseconomische gronden in 2016 zullen dienen te geschieden met toepassing van het afspiegelingsbeginsel als afvloeiingscriterium.

Onverkorte toepassing van de bepalingen van artikel 10.4 CAO PO is na 1 juli 2015 voor verweerster niet mogelijk, omdat de met de wet strijdige bepaling van artikel 10.4 lid 3 CAO PO en de dienovereenkomstige bepaling in bijlage III nietig zijn.

De bedoeling van cao-partijen is onmiskenbaar geweest om gedurende een jaar voorafgaand aan een eventueel ontslag een aantal rechten en verplichtingen te creëren voor diegenen die bij ongewijzigde omstandigheden en ongewijzigd beleid voor ontslag in aanmerking zouden kunnen komen. Nu stellig te verwachten is dat in 2016 afgevoeld dient te worden met toepassing van het afspiegelingsbeginsel is het ook met deze bedoeling in overeenstemming om de daaraan voorafgaande RDDF-plaatsingen eveneens te bepalen op basis van dit afspiegelingsbeginsel. Aldus dient in redelijkheid ook voor plaatsing in het RDDF het afspiegelingsbeginsel als uitgangspunt te gelden.

De commissie is niet gebleken van enige onjuistheid of onzorgvuldigheid in de hantering door verweerster van het afspiegelingsbeginsel als afvloeiingscriterium.

De commissie komt derhalve tot het oordeel dat het beroep ongegrond is.

6. De beslissing

De commissie voornoemd verklaart het beroep ongegrond.

Deze beslissing is gegeven te Utrecht op 23 september 2015 door mr. A. Schellart, voorzitter, mr. L.A.S. Boersen, en mr. A.A.M. Mollee, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.